

عنوان مقاله:

بررسی پتانسیل مناطق بیابانی ایران در جهت توسعه اکوتوریسم

محل انتشار:

همایش منطقه ای توریسم و توسعه (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

حسین پوزش - عضو باشگاه پژوهشگران دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج

اصغر فرج الهی - دانشجوی کارشناسی ارشد بیابان زدایی دانشکده منابع طبیعی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

توسعه روزافزون علوم منابع طبیعی و محیط زیست در سطح دنیا، ایجاد شاخه‌های نوینی از علوم و صنایع مربوط را در پی داشته که هر یک به نوبه خود قابلیت اثرگذاری و اثرپذیری از بوم سازه طبیعی را دارا هستند. دانش اکوتوریسم یا گردشگری طبیعت به عنوان یکی از پرجاذبه‌ترین و در عین حال پرمفعت‌ترین علوم وابسته به منابع طبیعی و محیط زیست تلقی می‌شود که هنوز در ایران به طور جدی بدان پرداخته نشده است. بیابان با همه خشونت ظاهری و برخلاف تصور عامه، اگر چه تولیدات گیاهی اندکی دارد ولی پتانسیل‌های تولیدی دیگری در خود نهفته دارد. یکی از پتانسیل‌ها و قابلیت‌های بالقوه بیابانها در جهان توریسم است که هنوز در ایران توجه درخور و شایسته‌ای به آن نشده است. مناطق بیابانی ایران سرشار از جاذبه‌های توریستی و گردشگری هستند. شاید بتوان گفت اکثر شهرها و یا حتی برخی از مناطق روستایی واقع در نواحی بیابانی دارای آثار فرهنگی و یا جاذبه‌های تاریخی و طبیعی منحصر به فرد هستند. در این مقاله به معرفی اکوتوریسم و بیابانهای ایران به طور مختصر پرداخته شده است. قوانین اخلاقی اکوتوریسم تشریح شده است و به بررسی اکوتوریسم در بیابانهای ایران و مسائل و مشکلات این بخش در بیابان و ارائه راهکارهایی برای بهبود این صنعت و استفاده مفید از توانمندیها و پتانسیل بیابانهای ایران در بهبود اوضاع اقتصادی و اجتماعی این مرز و بوم پرداخته شده است

کلمات کلیدی:

اکوتوریسم، بیابان، توسعه پایدار، توانمندی بیابان، توریست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/124501>

